

Primer altar i primera custòdia

El naixement de Jesús, l'encarnació de Déu, és la nostra escola d'humanitat. D'aquí que nosaltres, l'Església, siguem els responsables que sigui una realitat palpable en la nostra convivència. Com ho ha fet Jesús des del seu naixement, l'Església, participi dels goigs i de les esperances, de les angoixes i de les tristesses dels homes, és solidària amb cada home [...]

02 Gener, 2013 - ESGLÉSIA DE BARCELONA

El naixement de Jesús, l'encarnació de Déu, és la nostra escola d'humanitat. D'aquí que nosaltres, l'Església, siguem els responsables que sigui una realitat palpable en la nostra convivència. Com ho ha fet Jesús des del seu naixement, l'Església, participi dels goigs i de les esperances, de les angoixes i de les tristesses dels homes, és solidària amb cada home i cada dona, de qualsevol lloc i temps, i els porta la joiosa notícia del Regne de Déu, que amb Jesucrist ha vingut i ve enmig nostre. Del seu amor bevem l'aigua viva que reparteix tanta generositat.

Tota la litúrgia de la festa de Nadal ens ofereix la bellesa de l'amor de Déu manifestat en la tendresa d'un infant que és acollit per una gent senzilla que s'alegra de la bona notícia que reben i corren a trobar-se amb Maria i Josep, aquesta jove parella que Déu ha visitat i ha transformat en el seu santuari. Aquesta gent senzilla són els pastors. Tot i essent pobres, posseeixen tot allò que falta a la nostra societat, per a molts tan plena de tot, però tan buida de Déu. Diu l'Evangeli que «trobaren Maria i Josep amb el nen a la menjadora» i que «havent-lo vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d'aquell infant».

Les bones notícies no són perquè cadascú se les quedi guardades, sinó per ser comunicades amb gran alegria. Aquest és el repte de la necessària i urgent evangelització per al nostre temps. La condició perquè es doni consisteix en haver-se trobat amb el Senyor i haver conegut els seus originals signes que l'identifiquen: una família pobre, primera Església domèstica que col·labora en la seva vinguda, i un pessebre, primer altar que l'acull, primera custòdia que l'entronitza i el presenta al món.

La realitat social que ens envolta necessita descobrir aquesta mena d'identificació del Déu que ha volgut fer-se present enmig nostre. Els mitjans pobres donen més credibilitat i afavoreixen una «altra» e càcia.

La lliçó que ens donen els pastors, el seu exemple d'escolta, d'admiració, de senzillesa, de confiança, juntament amb el gest d'acudir amb promptitud a l'encontre del Senyor, és avui un estímul perquè nosaltres també anem cap a ell i, amb la força del seu Esperit, el donem a conèixer, oferint-li la nostra amistat.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona